

A woman in a vibrant red, off-the-shoulder, floor-length dress with a fitted bodice and a full skirt is walking away from the camera down a city street. Her hair is styled in an elegant updo with a large red flower accessory. The background is a blurred cityscape with buildings and street lamps, bathed in the warm, golden light of a sunset or sunrise. The overall mood is one of elegance and aspiration.

RENÉE ROSEN

Inspirováno životním příběhem Estée Lauder

CESTA KE HVĚZDÁM

Přeložila Diana Rykrová

„Moje balíčky krémů a můj hluboce výživný univerzální krém jsou desetkrát lepší než to, co prodává Helena Rubinstein nebo Elizabeth Arden ve svých lázních.“ Popotáhla. „A dobře víš, že jakmile přijde řeč na prodej, jsem eso. Říkají to všichni.“

„To jsi.“ I krátkou jízdu metrem, kdy seděla vedle úplně cizího člověka, dokázala proměnit v prodejní kampaň svého krému na obličej.

Chvilí jsme jen mlčky seděly. A pak jsem to uviděla – jiskru. V jejích oříškových očích se objevil plamínek naděje. Jako by se právě aktivovalo cosi někde hluboko uvnitř v ní.

„Víš, co udělám, Glorie? Otevřu si další pobočky. Po celém městě. V každém salonu krásy, který najdu. Nic mě nezastaví. Postarám se o to, aby každá žena na Upper West Side, ale i na Upper East Side věděla, kdo je Estée Lauder.“

A přímo tam, v zadním kumbálu Darlenina paláce krásy jsem na vlastní oči pozorovala Estéeinu magii. Slovo za slovem, větu za větou vytvářela most mezi tím, kde byla a kde chtěla být.

„Podobně jako dokonalá červená rtěnka je i Cesta ke hvězdám naprosto stylová. Renée Rosen nám obratně ukazuje, jakým odhodlaným snílkem Estée Lauder byla, a vytváří tak hrdinku stejně nadčasovou a pozoruhodnou jako výrobky, které představila ženám po celém světě. Skutečně inspirativní příběh o tom, jak se z ničeho stává bohatství, vyprávěný skvělou vypravěčkou.“

– Natasha Lester, autorka bestsellerů
Skříň plná Diora, Pařížská švadlena či Dům na Riviéře

CESTA
KE HVĚZDÁM

RENÉE ROSEN

CESTA
KE HVĚZDÁM

Přeložila Diana Rykrová

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.

Fifth Avenue Glamour Girl © Renée Rosen, 2023

Published by Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group

Translation © Diana Rykrová, 2023

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

ISBN 978-80-7625-877-8 (ePub)

ISBN 978-80-7625-876-1 (pdf)

ISBN 978-80-7625-302-5 (print)

Mé rodině, s láskou.

PROLOG

New York, 1984

NEUMÍM LHÁT. I když, to není tak *úplně* pravda. Kdo z nás může upřímně říct, že si nikdy nepříkrášlil vyprávěný příběh, že nevynechal podstatný detail nebo neušetřil něčí city dobře míněnou lží? Všichni jsme se více či méně provinili tím, že klameme svět, ať už v jakékoli formě. Tím, že jsem strávila podstatnou část své kariéry v kosmetickém průmyslu, vím o vytváření iluzí všechno a nezáleží na tom, zda jde o to mateřské znaménko, které skrýváte pod podkladovou vrstvou líčení, o linku obočí, které si každé ráno vykreslujete tužkou, šedé odrosty, které zakryjete dřív, než je někdo stihne odhalit, nebo face-lift, o němž nikdo netuší. Říkám to proto, že nikdo z nás není úplně autentický, pokud si zrovna nepohrává s proměnlivou pravdou. Je však na každém z nás, jak daleko zajdeme a které linky našeho příběhu odmítneme vyškrtnout.

Přesně takovému dilematu jsem vystavená, zatímco poslouchám hlas na druhém konci telefonu. Její hlas, prosáklý whiskey, zní jako ze záhrobí. Určitě vychází z úst ženy, která kouří cigarety bez filtru. Je to spisovatelka, poměrně úspěšná, a rychle zmiňuje, že její předchozí kniha se umístila na

seznamu bestsellerů deníku *New York Times*. Vysvětluje, že provádí výzkum pro biografii o mé přítelkyni, na níž právě pracuje.

„Ach tak, a kterou přítelkyni máte na mysli?“ Procházím v hlavě mentální vizitky a přemýšlím o všech hercích, umělcích a podnikatelích, které znám.

„Estée,“ vysloví chybně její jméno, s důrazem na dlouhém *e*. „Estée Lauder.“

„Aha, vážně?“ Zním trochu zvědavě, možná dokonce pobaveně, ale ve skutečnosti vnímám, že brnká na citlivé struny mých nervů. Polije mě horko, jsem podrážděná. Dokonce je mi trochu nevolno. „No, ona je rozhodně fascinující předmět zkoumání,“ řeknu. „Chci říct, málokdo se dokázal sám takhle vypracovat. S přehledem strčila do kapsy celý kosmetický průmysl.“

„Ano, jenže já bych to ráda vzala z jiného úhlu pohledu.“

„Takže žádný trhák pro masy šitý horkou jehlou?“ snažím se ulovit alespoň nějaké záchytné body.

„Ne tak úplně.“ Způsob, jakým se při té větě rozesměje, mi stáhne útroby. „Vlastně si myslím, že by bylo lepší, kdybychom se potkaly osobně.“

Začnu mít dojem, že slídí po něčem, co by mohlo mít fatální důsledky jak pro mě, tak pro Estée. Ačkoli slyším samu sebe souhlasit s jejím návrhem, že zajdeme ještě ten den odpoledne na skleničku, cítím, jak přede mnou blikají výstražná světla. Některé věci z minulosti musí zůstat zapomenuté.

Navrhne bar na rohu 96. a Druhé avenue, ale jestli se tohle setkání opravdu má uskutečnit, pak jedině na mém území. „Potkejme se raději u Pierra.“ Přistihnu se, jak koukám na hodinky, jako by mě snad mohla pozorovat, jako bych měla neodkladné povinnosti, které musím stihnout. „Co třeba ve čtyři?“

Jakmile zavěším, popadnu kabát a vyrazím ven provětrat si myšlenky. Je zkraje ledna a všechno kolem je zamrzlé a pokryté vrstvou sněhu. Z poklopů šachet na 49. ulici stoupá pára a já si vytáhnu límec vysoko ke krku a strčím ruce hluboko do kapes. Začíná mi být zima, a protože mám před schůzkou u Pierra ještě dobrou hodinu čas, vklouznu do Saks Fifth Avenue.

Otáčivé dveře mě vpustí do prostoru prostoupeného šumem reprodukované hudby, jemného šepotu davu a závanem parfémů z kosmetického oddělení. Když se rozhlédnu kolem sebe, pohled mi přistane na pultech se značkami Clinique, Prescriptives a Aramis. Otisk Estée vidím v tomhle obchodě všude. Její přítomnost je stejně výrazná jako v Macy's, Bloomingdale's, Bergdorf's, Bonwit Teller, Neiman Marcus – v kterémkoli obchodním domě napříč zemí nebo kdekoli po světě. Na poli se objevují noví hráči jako Charles of the Ritz, Lancôme, Clarins, CoverGirl a desítky dalších, ale dominuje pouze jedno jméno – Estée Lauder. To ona je na vrcholu. Je větší než Helena Rubinstein a Elizabeth Arden dohromady. Nepřekvapuje mě, že by ji chtěl někdo sesadit z piedestalu, a ten *někdo* na mě čeká v hotelu Pierre.

Od Saks je to jen kousek, necelých patnáct minut chůze, a když vejdu dovnitř, vzhlednu ke stropu rotundy, zdobenému mraky a teplou modrou oblohou. V přeplněné místnosti módně vyhlížejících žen s kožesinovými kabáty přehozenými přes ramena a mužů v padnoucích oblecích šitých na míru s hedvábnými kapesníčky v náprsní kapse, zahlédnu Lee Israelovou. Nevypadá jako úspěšná spisovatelka. Přinejmenším působí nedbale. Když přijdu blíž, všimnu si, že má svetr celý od kočičích chlupů, někde jsou dokonce nahromaděné a shlukují se do chomáčků. První, co mě napadne, je, že bych jí nejradši vytrhala obočí. Nedokážu myslet na

nic jiného, než že je tou nejméně pravděpodobnou osobou pro psaní o slavné kosmetické ikoně, což ovšem neznamená, že by nebyla ideální kandidátkou na kosmetickou proceduru. Trocha make-upu by zakryla její zarudlou pleť a popraskané žilky. Vrstva tvářenky by zase zvýraznila jinak neexistující lícní kosti.

Po nejkratším možném vzájemném představení se zeptá, co piju, a přejde rovnou k věci. „Už si nevzpomínám, jestli jsem se o tom zmiňovala po telefonu, nebo ne, ale půjde o *neautorizovaný* životopis. Měla byste dopředu vědět, že Estée už se mnou mluvit odmítla. Stejně jako zbytek její rodiny. Ale já tu knihu napíšu tak jako tak, i bez jejího souhlasu. A bez jejího přispění.“

Mám dojem, jako by čekala, že vyložím karty na stůl a řeknu jí všechno, co vím. A já vím všechno. Taky vím, že nemůžu mluvit o Estée, aniž bych odhalila svůj vlastní příběh, oba jsou spolu tak propletené. Ať už se mě chce Lee Israelová zeptat na cokoli, jedinou relevantní otázkou je: řeknu pravdu, nebo budu lhát?

KNIHA
PRVNÍ

NEW YORK, 1938

NIKDY NEZAPOMENU první slova, která mi Estée Lauder řekla: „K tvé barvě pleti tenhle odstín rtěnky nesedí.“

Přešla místnost a stála vedle mě, její rady byly nevyžádané a, upřímně řečeno, nechtěné. Nechávala jsem si stříhat a barvit vlasy v Darlenině paláci krásy na rohu 75. a Broadwaye. Šla jsem tam impulzivně hned, jak otevřeli. Ten den jsem byla jejich první zákaznicí, která hledala útočiště poté, co mě vyhnali z pánského hotelu Hermitage. Bylo mi jednadvacet a nebyla jsem o nic lépe vybavená na to, abych čelila dospělosti, než novorozeně ponechané před hasičskou zbrojnicí, ptáček, který vypadl z hnízda.

Darlene, majitelka, vzala nůžky na pár posledních pramenů. Byla to statná, drsná zrzka se třemi kudrnami na čele a souhvězdím jizev po akné na levé tváři. Zatímco vydechovala cigaretový kouř z koutku úst, pumpovala hydraulickým nožním pedálem na podstavci židle. Vypumpovala mě *vyšš*, *vyšš* a ještě *vyšš*, až jsem se ocitla ve výšce očí drobné blondýnky, která se představila jako Estée – což znělo na první

poslech jako *Est-Stay* – Lauder. Měla zářivou pleť, na jejím obličejí nebyl vidět jediný pór. Byla hezká, ale ne nijak výjimečně. Člověk by se na ni podruhé nepodíval, dokud by ji ovšem nepoznal blíž, a potom, no, potom by od ní už nedokázal odtrhnout oči. Měla to, čemu jsem říkala plíživé charisma, protože se k vám prostě vplížilo. Přestože byla někdy bezohledně ambiciózní, její kouzlo bylo kumulativní. Neměla nouzi o vyhraněné názory, a přesto k sobě dokázala přitahovat lidi a bez problému jim říkat a dělat věci, které by si nikdo jiný nedovolil. Kdyby mi tehdy někdo řekl, že se z Estée a mě stanou nejbližší přítelkyně, v žádném případě bych tomu nevěřila.

Zdalo se mi, že budeme přibližně ve stejném věku, později jsem se ale dozvěděla, že je o sedm let starší. A ještě později jsem zjistila, že je ve skutečnosti starší o devět let. Na někoho, kdo se snažil tvářit jako téměř o deset let mladší, než ve skutečnosti byl, rozhodně nebyla oblečená tak, jak by se dalo čekat. Žena, která stála přede mnou, na sobě měla neforemný béžový městský kostýmek se sakem zapnutým až ke krku. Malý béžový klobouček, nakloněný jen tak tak na stranu, se zdál být připevněný k jejím blondatým vlasům s pokládanou vlnou. Ani moje matka by se takhle neoblékla. Ano, kvalitou byl oděv dobrý a já věděla, jak rozpoznat kvalitně ušité oblečení, ale stylem připomínala ženu středního věku, která se snaží zakrýt nedostatky postavy.

„Omlouvám se,“ řekla. „Nezachytila jsem vaše jméno.“ Mluvila jako potomek modré krve, s afektovaným řečovým vzorcem někoho, kdo trávil léto na ostrově Martha's Vineyard.

„Glorie. Glorie Downingová.“ To jméno mi pořád ještě znělo cize. Dokonce i jeho chuť na jazyku byla podivná. Vypůjčila jsem si ho z krabičky zápalek, kterou jsem doteď měla v náprsní tašce: *Downing Brothers Safety Match Co.* Estée

si podivného zádrhelu v mém hlase nevšimla, protože byla příliš zaneprázdněná prohlížením si mých šatů. Už tři dny jsem na sobě měla jedny a ty samé. Byly pomačkané a slabě páchly po ginu, který jsem na ně vylila noc předtím.

Ty šaty byly jedny z mála, které jsem si nechala. Zbytek mého rozsáhlého a poměrně drahého šatníku byl vydražen, stejně jako téměř všechno ostatní z našeho luxusního střešního bytu na Páté avenue, včetně bytu samotného. Dokonce i můj Cord 812 a ostatní rodinné automobily byly prodány a výtěžek z prodeje byl použit na zaplacení otcových soudních poplatků, pokut a odškodnění. Ne že bych si ty šaty snad chtěla ještě někdy vzít na sebe, natož abych jezdila v našich autech. Všechna do jednoho byla kradená. Než jsme byli nuceni opustit náš domov, nacpala jsem to, co zbylo z mého života, do jediného kufru, který byl nyní uložen za recepční deskou Darlenina paláce krásy.

Předchozích šest týdnů jsem žila tajně v pánském hotelu poblíž Times Square. Ze zřejmých důvodů mi bylo jasné, že to nebude dlouhodobé řešení problému. Vlastně právě toho rána mě a moje prsa vyvedli z objektu. Takže teď jsem k tomu všemu navíc ještě neměla kde bydlet.

„A můžu říct ještě jednu věc?“ zeptala se Estée. Bylo v ní cosi výrazně ženského a jemného. Napadlo mě slovo *nabíraná*. Dokázala držet ruce jen tak elegantně ve vzduchu, s nataženými malíčky, jako by právě popíjela čaj s královnou. „Mohu?“ zeptala se znovu.

Odvrátila jsem pohled k článku o Carole Lombardové a Clarku Gableovi v jednom ze starých čísel časopisu *Photoplay*. Estée to pochopila a stáhla se. Když odešla, podívala jsem se na sebe do zrcadla. S tou rtěnkou měla samozřejmě pravdu. K nové barvě vlasů se vůbec nehodila.

Z platinové blond jsem se stala brunetou – a to jsem byla přírodní blondýnka. Moje vlasy byly odjakživa mým pozná-

vacím znamením. Odstín, který jsem si vybrala z Darleniny skromné nabídky, byla tmavě hnědá #1. Nebyla to zrovna lichotivá volba. Má barva pleti byla na brunetu příliš chladná. A nejsem si ani jistá, jestli by jiný odstín pomohl. A styl střihu – Darlene mi ustříhla osm centimetrů, takže mi nechala sestřih ve výšce brady a hustou ofinu – taky nevypadal zrovna nejpůsobivěji.

V podstatě jsem zpackala svůj vzhled, což se zdálo být příhodné, protože můj otec zase zpackal můj život. A život mnoha dalších lidí: dlouholetých rodinných přátel, příbuzných, státních úředníků – nikdo z nich nebyl ušetřen. Ani Tommy nebo jeho rodina. Dokonce ani naše hospodyně nebo vrátný, kteří svěřili své celoživotní úspory právě mému otci. Ve větším měřítku tedy na zničení mého vzhledu nezáleželo. Byl to vlastně důvod mé improvizované návštěvy Darlenina paláce krásy. Součástí mého převleku, pokusu hodit minulost za hlavu.

Předpokládala jsem, že to bylo naposledy, co jsem Darlene a Estée viděla, ale nemohla jsem se mylit víc. Když jsem se chystala vyzvednout si kufr a zaplatit účet, Darlene vyhodila svou jedinou výpomoc na mytí vlasů, která zjevně celé dny jen visela na telefonu.

„Já se tady snažím podnikat...“ pronesla Darlene s cigaretou v puse. „Nemůžeš si tady jen tak žvanit do telefonu, když máš mýt vlasy...“

Poslouchala jsem, jak té dívce nadává, načež ji vykázala ze salonu. Nade dveřmi ještě zvonil zvoneček, Darlene bokem přibouchla pokladnu a automaticky si zapálila novou cigaretu tou, kterou se zrovna chystala dokouřit.

Zatímco mumlala, že by měla najmout novou výpomoc na mytí vlasů, já slyšela v hlavě bratrův hlas: *Glorie, najdi si práci*. Ta trocha peněz, která mi zbývala, se rychle tenčila a já právě vyhodila 5,50 dolaru za vlasy. Glenn mi pořád brb-

lal do ucha a připomínal mi, že už nejsem bohatá holka, že si musím najít práci a že se musím začít živit sama.

„M-m-můžu to dělat já. Já můžu umývat vlasy.“ Ta slova mi vyklouzla z úst jako kýchnutí, které jsem nečekala.

„Ty?“ Darlenino obočí ji polechtalo až na kudrnatých vlasech. „Po tom, co jsi právě nechala udělat svým vlastním vlasům?“ Vyletěl z ní ostrý, přiškrcený smích.

„Poslyšte,“ řekla jsem, „vy potřebujete pomoc a já potřebuju práci. Prostě mi dejte šanci.“

A takhle jsem získala práci. Svou první práci. Svou první práci *vůbec*. Byla jsem výpomoc na mytí vlasů a příležitostně jsem zametala podlahy. Ne že by snad kterákoli z těch činností – ať už mytí vlasů, či zametání podlahy – zněla obtížně, ale mějte na paměti, že jediné vlasy, které jsem kdy myla, byly moje vlastní a nikdy v životě jsem nezametala. Na to jsme měli hospodyni. Až jsme ji pak už neměli.

Ihned po mém přijetí – což byl z obou stran akt zoufalství – mi Darlene podala růžový pracovní hábit, který mi přepadal přes ramena a visel na mně jako pytel.

„Budu to potřebovat v menší velikosti,“ řekla jsem a zatahala za rukáv.

Upřeně se na mě podívala. „Kde si myslíš, že jsi, v Bergdorf’s?“

Chtěla jsem na místě skončit.

Deset minut po tom jsem chtěla skončit znovu. Zatímco jsem čekala, až mi dorazí první zákazník na mytí vlasů, přestala jsem před sebou bezduše tlačit koště a udělala jsem zásadní chybu, že jsem si bez dovolení odskočila na záchod.

Darlene na mě čekala před toaletami. Potáhla z téměř vykouřené cigarety (jejíž popel se blížil k centimetrové délce) a řekla: „Když budeš *muset* na záchod a *nevydržíš* to do přestávky, musíš se mě nejdřív zeptat.“

Po tomhle incidentu se ve mně všechno bouřilo. Na to, jestli můžu jít na záchod, jsem se nemusela ptát od základky. Nebyla jsem zvyklá, aby mi někdo říkal, co mám dělat, kdy a jak to mám dělat. Ale když jsem zahlédla svůj kufr, ve kterém byl veškerý můj světský majetek, spustil se ve mně poplach. Neměla jsem žádný domov, žádné místo, kde bych mohla v klidu spočinout. Tu práci jsem potřebovala. Potřebovala jsem peníze.

Poté, co jsem se co nejpřímněji omluvila za svou toaletní chybu, jsem se pustila do šamponování své první hlavy a rychle jsem si uvědomila, že jsem tento úkol podcenila.

„Ta voda je ledová,“ řekla žena a zamračila se na mě. Otočila jsem knoflíkem na druhou stranu a ona vyjekla, dost hlasitě na to, aby upoutala pozornost všech. „Proboha, teď je vařící.“ Než se mi podařilo nastavit teplotu podle jejích představ, omylem jsem jí vystříkla proud vody na záda. Není asi třeba dodávat, že se neobtěžovala dát mi spropitné.

Sotva jsem se zbavila téhle, už se mi v umyvadle objevila další hlava. Hodně rychle jsem se začala nudit a moje nadšení klesalo, tak jsem mentálně unikla do energického rytmu písně „It’s De-Lovely“, která se linula z rádia. Při prvním refrénu se zapnul fén a hudbu přehlušil. Naštěstí Bernice, manikérka, na své točivé stoličce přejela místnost a rádio na recepční desce zesílilo. Všimla jsem si, že Bernice nikdy nikam nechodí. Vždycky se jen odstrčila podpatky a na stoličce dojela zvednout telefon, naplánovat další návštěvu nebo podat zákazníkovi časopis.

Když bylo hudbu znovu slyšet, začala jsem si pobrukovat a poklepávat nohou do rytmu. Nikdy jsem nedokázala odolat touze tančit. Na večírcích jsem byla na parketu vždycky první a ráda jsem ostatní – hlavně ostýchavější typy – vtahovala na parket s sebou. Pro stydlivější dívky jsem měla zvláštní slabost. Sama jsem se nedokázala bavit,

když jsem věděla, že stojí někde stranou, rozmrzelé a neschopné. Takže jsem je postavila na nohy a ujistila se, že si večer užijí.

„It's De-Lovely“ mi na chvíli dala zapomenout na moje problémy i na hlavu ženy v umyvadle. Až když vykřikla, všimla jsem si, že se jí do očí dostal šampon.

O třicet minut a čtyři zákazníci později jsem neúmyslně postříkala další mladou dámu do obličeje a přiměla ženu středního věku sténat tak hlasitě, až jsem nabyla dojmu, že jí ubližuju. Když jsem se omluvila, chytila mě za zápěstí a vzdychla: „Ne. Nepřestávejte. Prosím, nepřestávejte.“

Sledovala jsem, jak se na nástěnných hodinách z dvanácti stala jedna, aniž bych se na chvíli zastavila. Nakonec jsem pracovala přes oběd, protože jsem si myslela, že peníze za spropitné potřebuju víc než jídlo. Zrovna jsem se chystala umýt vlasy jedné starší ženě, když ke mně přitančila Estée. Celé dopoledne jsem se snažila zjistit, co přesně u Darlene dělá. Nebyla kosmetička, nebyla manikérka, nebyla ani recepční. Navíc nosila snubní prsten a tam, odkud pocházím, vdané ženy nepracovaly. Ukázalo se, že si v obchodě pronajímá malý koutek, kde si zřídila improvizovaný stánek na prodej pleťových krémů a vod, které vyráběla v kuchyni svého bytu na Upper West Side. Sama je vyráběla a prodávala. Páni, to se jí tedy povedlo.

Estée přišla blíž a naklonila se nad ženu, jíž jsem právě šamponem pěníla vlasy. „Mám tu něco, co by vám perfektně slušelo, madam,“ řekla. „Můžu vám ukázat, jak se to nanáší? Zabere to jen pět minut a slibuji, že až skončím, vaše pleť bude zářit.“

Dost jsem pochybovala, že je něco takového možné. Tvář té ženy mi připomínala kropenaté vejce poseté jaterními skvrnami. Ale divila bych se, kdyby jí Estée nakonec alespoň jednu dózu neprodala.

Estée se vrhla i na mou další zákaznici a použila stejný trik: „Mám tu něco, co by vám dokonale slušelo...“

„Ale ne, ne, děkuji,“ vyhrkla žena. Na růžových tvářích měla drobné červené hrbolky. „Mám příliš citlivou kůži.“

Estée už ale otevírala dózu a natahovala se ženě po ruce. A jakmile ji Estée uchopila, již nebylo cesty zpět. Donekonečna v kruzích tančila kolem veškerých protestů a mezitím rozdávala kosmetické rady: *Když půjdete spát s řasenkou, zničíte si řasy. Myjte si obličej dvakrát denně stejně, jako si čistíte zuby. Nikdy si nemačkejte pupínky a nespěte na břicho ani na boku, pokud nechcete mít vrásky.* Jako někdo, kdo *chodil* spát s řasenkou a vždycky spal *na břicho*, jsem byla v pokušení postříkat ji vodní tryskou.

Kolem třetí hodiny odpoledne už se provoz začal zpomalovat a já měla ruce rudé a hrubé od nekonečného šampónování. Popadla jsem z Bernicina vozíčku pilník na nehty, plácla se na židli a začala si pilovat nehty, dokud ke mně nepřišla Darlene a nestrčila do mě koštětem. Pochopila jsem narážku a pustila se do zametání podlahy a sbírání chuchvalců vlasů, které rozfoukané pobíhaly po růžovo-černých dlaždicích jako stepní běžci. Vždy po několika tazích koštětem jsem se zastavila, přejela dlaněmi po přední části pracovní haleny a konejšila své rozpraskané prsty.

Estée ke mně přistoupila s jednou ze svých dóziček a odšroubovala uzávěr. „Mám tu něco, co by –“

„Ušetřete mě těch prodejních řečí,“ obořila jsem se na ni a opřela se o špičku rukojeti koštěte.

„Ale já pro vás mám úžasný krém na ruce. Slibuju, že budou hebké a vláčné.“

„Ne, děkuji.“ Ruce mi pulzovaly a štípaly, bolely tak, jak by bolely ruce, po kterých se nikdy nechtělo, aby denně pracovaly. Snažila se mi pomoci, ale já jsem nechtěla, aby se mě dotýkala, vtírala mi do kůže svůj zázračný krém a očekávala, že si pak koupím celou dózu.

Stály jsme tam a ocitly se na mrtvém bodě, nebo minimálně já jsem se tak cítila, zatímco jsem se snažila vypadat co nejpodleji a co nejděsivěji. Ona však nekousala. Naopak, lehce, pobaveně se usmála, jako by jí můj hněv připadal legrační, což mě neskutečně iritovalo.

„Hej, Glorie,“ zavolala na mě Darlene a bradou ukázala směrem k umyvadlu. „Zákazník.“ Vyslovila to ve třech slabikách: *Zá-kaz-ník*.

„*Bě-žím!*“ Opřela jsem koště o zeď a zamířila k umyvadlu.

„Dobré odpoledne,“ pozdravila jsem ženu. Podívala se na mě pohledem: *Jak se vůbec opovažuješ nechat mě čekat?* Otočila jsem kohoutkem horké vody naplno a pustila ji na ni.

„Uiiii!“ vyjekla a odtáhla se.

Upravila jsem teplotu vody a zkusila to znovu, s odporem k tomu, jak se ke mně ta žena chová. Samozřejmě jsem zapomněla na všechny ty dívky na umývání vlasů, které pro mě byly za dlouhá léta téměř neviditelné. Nikdy jsem se jich nezeptala na jméno, nezeptala jsem se, jak se jim daří nebo jestli v poslední době přečetly nějakou dobrou knihu. Vždycky jsem jim ale dávala štědré spropitné a do otevřené dlaně jim vhodila čtvrták nebo dva navíc. Dokud jsem se neocitla na druhé straně umyvadla, domnívala jsem se, že dýško je jediné, na čem záleží. Ovšem nyní, necelý den na této pozici, jsem všechno pochopila. Ženy, které přicházely do Darlene's, mě nevnímaly jako živou, dýchající bytost – osobu, která byla ještě před pár měsíci jednou z nich, jen bohatší. Sama sobě jsem slíbila, že jestli se ještě někdy zase postavím na nohy, už nikdy si nebudu myslet, že je někdo pod mou úroveň.

Odpoledne se táhlo a já neměla tušení, jak tam přežiju celý den. V kosmetickém salonu bylo navíc nesnesitelné horko. A taky to tam bylo nesnesitelně růžové. V životě jsem neviděla tolik variant růžové, od sytě růžových tapet, které

se vlnily v rozích místnosti, až po chlupatá křesílka, působící jako z cukrové vaty. Dokonce i fény vypadaly jako obří růžová velikonoční vajíčka. Jediná nerůžová věc v té místnosti byla Estée: ta byla pro změnu od hlavy až k patě béžová. Salon růžově dokonce i páchl, odpornou kombinací tužidla, laku na nehty a parfémů. Už tou dobou jsem cítila, jak mě začíná bolet hlava.

Po zádech mi stékal pot, jak pohybující se fén foukal horký vzduch ze strany na stranu. Hřbety zápěstí, která byla celá od šamponové pěny, jsem si neustále odhrnovala z čela vlhkou ofinu. Pak se rozběhl jeden z vysoušečů vlasů, a když se Bernice přesunula, aby zvýšila hlasitost rádia, z malého síťového reproduktoru zapraskal hlas hlasatele. Nejdřív zazněla zpráva o počasí a po ní „... *Dnes v pozdních hodinách Gustaw Dowaziac...*“

Okamžitě jsem nastražila uši a naskočila mi husí kůže. Dowaziac nebylo běžné jméno. Alespoň do té doby, než se před třemi měsíci objevilo na titulních stránkách všech newyorských novin a bylo – s velkým opovržením – opakováno na všech rozhlasových stanicích. Nezbylo mi nic jiného než si vymyslet a osvojit příjmení „Downingová“. Kdybych předtím dostávala pěticent pokaždé, kdy jsem musela hláskovat „D-o-w-a-z-i-a-c-ová“ – no, to bych byla bohatá sama o sobě a nikdy bych se neocitla v tak zoufalé situaci.

„... *Dowaziac bude převezen z věznice v budově trestních soudů na Manhattanu do věznice s maximální ostrahou Sing Sing, kde si začne odpykávat pětadvacetiletý trest. Dvaapadesátiletý Dowaziac se přiznal k devíti federálním trestným činům, včetně poštovního podvodu, nepravdivých prohlášení a nepravdivých podání Komisi pro cenné papíry, daňových úniků a...*“

Hlasatel pokračoval a já si představovala, že si všichni přítomní v salonu dali dvě a dvě dohromady a zírali na mě. Stáhly se mi plíce a nemohla jsem se pořádně nadechnout.

A pak se ozvalo to obávané vysoké pípání v pravém uchu. První příznak přicházejícího záchvatu závratě. Tady ne. Teď ne, prosím, Bože! Jedna strana mého obličeje už otupěla, pak se se mnou místnost roztočila a necítila jsem nic než nevolnost. Nohy se mi proměnily v rosol a já se držela a svírala umyvadlo se šamponem. Upřený pohled na nehybný předmět mi vždycky pomáhal při čekání, až se točení zastaví, a tak jsem upřela oči na lahvičku šamponu značky Drene a soustředila se na zvlněnou, vodou zmáčenou etiketu. Zatímco jsem upřeně zírala na písmeno *d*, pronikaly mi do mysli zoufalé myšlenky na Tommyho, zastřené a temné. Bez něj jsem neměla šanci to zvládnout. Sama jsem nemohla přežít. Musí mě vzít zpátky, oženit se se mnou, postarat se o mě...

To bylo to poslední, na co jsem myslela, než se dlaždice na podlaze naklonily a srazily se s mým obličejem, hlavou jsem minula roh pultu asi o centimetr.